

בית כנסת קירבון גלילות
נוסד 1975 רז"ר האזנים ויגד 5 ראשלי"צ

כולל רב פעלים "בן איש חי"

בראשות הרח"ג חנן קבלן שליט"א
יוצא לאור ע"י אברכי הכולל הי"ו

מפטירין: "ויאמר שמואל"

מברכין החודש-תמוז (ראשון, שני)
המולד: יום שני בשעה 07:46(6) בבוקר
נא לשמור על קדושת הגליון!

קֶרָח

הדלקת נרות: 19:28

מוצאי שבת: 20:30

מוצאי שבת ר"ת: 21:01

שלא יספרו לכם סיפורים!

רוב התלמידים שלי הסכימו בעיקרון ש: א. צריך לחשוף את השקר שבסיפור ב. לגלות את האינטרס, אם הסיפור שקר ומצוץ מן האצבע, ומישהו שלא הוא הנפגע השקיע כוחות כדי לספר לי, הוא אינטרסנט נקודה. צריך רק לחשוף את האינטרס שלו, היו עוד תשובות איך צולחים סיפור כזה, כדאי שתחשבו גם אתם אני לא התחברתי לתשובות האלה למרות שיש בהם אמת מסוימת, התשובה שלי מתחילה באמא שלי:

אני נזכר בקולה של אמא שהייתה מזהירה אותי, "ושלא יספרו לך סיפורים"...! תמיד כשפחדה שאפול באיזה פח, זו היתה האזהרה שלה, היא ידעה כנראה, שהדרך להפיל מישהו בפח, תמיד מתחילה בזה "שמספרים לו סיפורים" מה יש בסיפור? הסיפור מוציא מאיתנו את הילד שבנו, ולוקח את הילד המוקסם הזה לטיול מעניין, וזה מה שיפה ומושך בו, הבעיה היא שזה בדרך כלל משאיר את המבוגר החכם והאחראי בבית...

סיפור הוא (במקרה הטוב) הדבקת חתיכות של אמת זו על זו, הפתרון לסיפורים הם עובדות ומספרים, מישהו בורח מדיון ענייני מעמיק רציני כשהוא בוחר כל הזמן לספר סיפורים. אולי זה לא בהכרח מרוע, אולי זה בגלל שהאינטליגנציה שלו לא מתאימה כדי להעמיק חקר במספרים ועובדות, (או שהוא חושב שהאינטליגנציה שלכם לא מספיק...)

אבל תסכימו איתי שדיון שמצריך שיקול דעת כל שהוא, לא יכול להיות מוסט כל פעם בפניה אל הרגש, סיפור הוא כלי טוב מאוד במקומות רגשיים, אבל הוא מפריע מאוד בדיון שיכלי, וכמה שהדיון או העניין יותר רציני, ככה סיפור פחות מתאים, ככל שהדבר מצריך חשיבה עמוקה, עיון ומחקר רציניים, ובדיקות ענייניות, ככה הדבקת סיפורים אליהם, היא יותר מעוררת תהיות על רמת הרצינות? השפיות?

אנחנו מאוד מאוד אנושיים ומאוד לבביים מאוד מתחברים ומאוד רוצים רק טוב, זה רק לא אומר בהכרח שאנחנו נאיביים. אל תתנו שיתייחסו אליכם כמו לילדים בגן עם שעת סיפור מהגננת... אנחנו קצת יותר בוגרים, והדיונים מספיק עמוקים וחשובים, קריטיים ומהותיים, אז תעשו לעצמכם טובה, אל תתנו "שיספרו לכם סיפורים".

(הרה"ג ניר אריאל שליט"א)

אני מבקש לדבר איתכם היום על רחל כנפו מדימונה, היא גרה בדירת חדר וחצי טחובה של עמידר, עם שני בנותיה, כנפו היא אלמנה בנותיה יתומות, היא בקושי מסוגלת לעבוד, בגינה קטנה היא מנסה לגדל ירקות, אבל אז אהרון הכהן, הכריח אותה מן הכלום שגדל שם, להניח לקט שיכחה ופאה. וכשהגיעה שעת הקטיפה אהרון התייצב ולקח בכח תרומות ומעשרות. רחל בוכה בשקט בלילה, היא דואגת שלא תעיר את בנותיה אבל הדאגה לעתיד בנותיה שוברת את ליבה, איך יוצאים ממעגל העוני המצוקה והניצול? והגב שלה, הגב שלה כורע תחת הנטל.

רחל אפילו אזרה אומץ, ומכרה את הגינה וקנתה שתי כבשים, שיהיה מה ללבוש בחורף הקר, וקצת חלב בבוקר לבנות. היא חשבה שנפטרה מאהרון, אך לשווא, כשהגיע החורף ואיתו הגינה, אהרון היה שם ואמר לה קודם כל אני!! ראשית הגז אלי, וכשאחרי הריון ארוך ומתיש הגיח סוף סוף טלה לאוויר, הגיח אהרון גם הוא ולקח את הבכור, רחל כבר התמוטטה, עתיד ילדיה השחיר לעיניה, ובאיבוד עשתונות היא זעקה אני מחרימה הכל! הכל חרם! שאף אחד לא ינהה מזה! אהרון לא התרגש ואמר אם ככה הכל שלי, כל חרם לך יהיה! לקח הכל, והניחה בוכה היא ושתי בנותיה!!! ואני אומר לה מכאן, רחל אל תבכי, יש עתיד לך ולבנותיך, מהיום אני אדאג לכם!!!

את הסיפור מרטיט הלבבות הזה מצאו בדף הבית של קורח, כפי שנתגלה בחפירות ארכיאולוגיות עדכניות.

גם אני התרגשתי מן הסיפור, רחל נגעה בליבי כפי שוודאי נגעה והרעידה מליוני לבבות אחרים בדור ההוא, מדהים אותי כל פעם מחדש לגלות, שהסיפור האנושי הוא אותו סיפור, ולא משנה התפאורה ומרחק הזמן,

ואז תפסתי את עצמי לרגע, אם רגשות הצדק וההתקוממות שלי התעוררו, אם הרחמנות על רחל והסלידה מאהרון מילאו גם את ליבי, אם נשביתי בסיפור הזה אפילו היום, למרות שלשת אלפי השנים שעברו עליו, והסיפור כמעט לא הפיג את טעמו, ואתם יודעים מה, גם לא החליד העוקץ שבו, אם אפילו היום כשאני יודע באופן מוחלט, את האמת ההיסטורית על הסיפור ההוא, ועל מספר הסיפורים ההוא, עדיין נפלתי בפח, מה היו הסיכויים שלהם אז לא ליפול בפח? מה היה מוטל עליהם לעשות?

שבת שלום!

העלון יו"ל בחסות קרמי ביטוחים

"ויקח קרח": מאתם וחמישים ראשי סנהדרין, תלמידי חכמים גדולים, הליבש את כולן טליתות שכולן תכלת ובאו ועמדו לפני משה, אמרו לו טלית שכולה תכלת האם חייבת בציצית או לא? ענה להם משה חייבת, התחילו לצחוק עליו: אם טלית של מין אחר (לא של תכלת) חוט אחד בציצית של תכלת פוטר את הבגד, טלית שכולה תכלת לא תפטור את עצמה שלא תצטרך ציצית! תראו מה גודל כוחה של "תעמולה" אפילו על אנשים גדולים.

כלום, יש לנו מושג ברמזי חוטי הציצית, חוליותיהם וקשריהם ופעולתם בעולמות העליונים, טענת קורח מזכירה את הסיפור בנהג משאית שבא לפני הרב לשאול שאלה: השכמתי קום ואמרת לפני התפילה את כל התהילים, האם הנני חייב עתה גם בפסוקי דזמרה ובתפילה? חיך הרב וענהו בחכמה: אם יבקשון להסיע במכוניתך כמה חביות דלק האם תוכל לעשות כן? ענה הנהג: בשמחה. שאל הרב: ולפני הנסיעה תמלא את מיכל הדלק? ענה הנהג אין קשר ושייכות בין החביות לדלק שבמיכל, השיבו הרב אם כן הלא תבין שהתהילים בבוקר לחוד ותפילה לחוד, כל אחד הוא תיקון בעולם עליון בפני עצמו. אותו הדבר בטענת קורח, מה ענין טלית התכלת לתכלת הציצית.

"בן יצהר בן קהת בן לוי וגו'": וברש"י 'בן יצהר - ולא הזכיר בן יעקב, שביקש רחמים על עצמו... והיכן נזכר שמו על קרח, בהתייחסם על הדוכן בדברי הימים שנאמר בן אביאסף בן יצהר... בן ישראל'. ויש לתמוה מה יש בזה שלא נזכר יעקב אבינו ע"ה, הלא יודעים כולם שלוי בן יעקב הוא? וכן מה טמון בכך שבדברי הימים כן הזכיר את ייחוסו אחר יעקב אבינו ע"ה? ועוד מדוע היה יעקב אבינו ע"ה צריך לבקש רחמים?

מבאר הרה"ק בעל ה"ישמח ישראל" ז"ע, שכל יהודי יש לו נקודה פנימית שמקבל בירושה בהתייחסו לאבות אבותיו, ונקודה זו נותנת לאדם כוחות לעמוד בכל מיני מצבים. וכבר מובא בשם הרה"ק בעל התניא ז"ע, שהיו יהודים מומרים שלא יכלו לעמוד בתאוות הפשוטות ביותר, אך כשהגיעו לניסיון של המרת הדת ר"ל בחרו ללכת אל עבר מותם הבטוח ולא לכפור בה'. כל זאת מחמת מסירות הנפש שעבדו בה האבות הק', ומהם אנו יונקים כוחות אדירים אלו. וזהו שאומרים 'ברוך אתה מגן אברהם', אנו מזכירים זכות אבות שכוחם עומד לנו לתמיד.

יעקב אבינו ע"ה ראה שקרח עתיד לחטוא, ועל כן אמר: גם אם יחטא בנקודה הפנימית שקיבל מיצהר מקהת ומלוי, אני מבקש רחמים על עצמי - על הנקודה הפנימית שיש לו ממני שהיא לא תיפגם, כדי שיהיה לו כח בבוא העת לחזור בתשובה... (כ"ק אדמו"ר מספינקא שליט"א)

"ויאמר משה אל קורח שמעו נא בני לוי... ואהרן

מה הוא כי תלינו עליו": פירש הרבי מקוצק ז"ע: כלום יודעים אתם אהרן מהו, שאתם מלינים ובאים לחלוק עליו? ויש שפירשו שחכמינו ז"ל אומרים בשלושה דברים אפשר להכיר את האדם באמת, בכיסו בכוס ובכעסו. והפירוש: בכיסו - אנשים רבים אהובים ונחמדים לחבריהם עד שזה מגיע לכיס שלהם... ואז יודעים לגנוב ולרמות כהוגן... בכוסו - אדם כל כך נחמד וחביב, אבל כששותה כמה כוסות יין, נכנס יין יצא סוד, ודמותו האמיתית מתגלית. בכעסו - כשאדם כועס כל הסביבה רועדת... ואי אפשר להיות בקרבתו. והמבחן האמיתי לאדם האם באחד מהמצבים האלו נשאר בשלוותו.

והנה את אהרן הכהן לא יכלו לבדוק בכיסו כיון שירד מן מהשמים לכל אחד עומר לגולגולת. אם כן יש לו פרנסה בדיוק כמה שהוא ובני ביתו צריכים. ואי אפשר לבדוק בכוסו, שהרי שתוי יין אסורים בעבודת המשכן, ממילא אהרן נזהר לא לשתות. רק בכעסו יכולים להכירו. אבל מהיו שיצליח להוציא משלוותו ולא לצו לכעוס? הרי אהרן אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות. הוא אשר אמר משה: "ואהרן מה הוא" - אם תרצו לדעת מה טיבו, העצה היחידה "כי תלינו עליו" - תנסו נא להכעיסו, וגם זה לא תצליחו, אז תדעו שהוא קדוש ה'.

"בן לוי": "בן שנהיה לויה לגהינום" (מדרש). מבאר שר התורה רבי חיים קניבסקי שליט"א: כתוב בפרקי אבות שבשעת פטירתו של אדם לא מלוים אותו לא כסף ולא זהב ולא אבנים טובות. אבל קורח ועדתו נבלעו באדמה כשכל רכושם מתלווה אליהם יחד לשאול תחתית.

"ויראו ויקחו איש מטהו": אל הרה"ק ר' יצחק מנשכין נכנסה אשה כאובה ובפיה בקשה מהרבי שאינה מסוגלת לסבול יותר את צרותיה ומכאוביה, היא לא יכולה יותר להחזיק מעמד.

הרבי מכניסה לחדר מלא בחבילות ואומר לה: אלו הם חבילות הצרות הקיימות בעולם, בחר לך חבילה אחת. האשה נבהלת מגודל הצרות הקיימות בעולם, ולא יודעת במה לבחור, עד שלפתע היא רואה חבילה קטנה מאחורי הדלת. בצעקה היא שואגת, "רבי, את החבילה הזאת אני רוצה!" עונה לה הרבי, החבילה הזאת היא בדיוק החבילה שלך...

כשבאו הנשיאים לקחת את מטותם, כל אחד לקח את שלו, אף אחד לא רצה לקחת את של חברו, כי רק בשלו הוא יכול לעמוד. וזהו "ויראו" את כל שאר המטות "וייקחו איש מטהו" ולא את של אחרים.

"בוקר וידע ה' את אשר לו": משה רבינו אומר לקורח נמתין עד הבוקר ונראה למחר מה לעשות, והתכוון שעד מחר בבוקר יתפכחו משכרותם ויבינו שהם חולקים על השכינה ויחזרו בתשובה בינתיים. יש מפרשים שהרי לפני שהולכים לישון מפקידים את הנשמה בידיו של ה', כמו שנאמר "בידך אפקיד רוחי", ובבוקר ה' נאמן להחזיר את הנשמה, כמו שאנו אומרים "מודה אני לפניך... שהחזרת בי נשמתי בחמלה רבה אמונתך". ובלילה ה' בודק את הנשמה מה עבר עליה במשך היום, אם מילא את תפקידו עלי אדמות בתורה ובמצוות ובמעשים טובים. ולכן אמר משה לקורח ועדתו: בואו מחר בבוקר, ואז בלילה לפני לכתם לישון ייהררו במעשיהם כל היום וישבו בתשובה שלימה.

עוד מפרשים שהיה יורד כל בוקר מן לכל ישראל והצדיקים היו זוכים למזון זה ליד פתח ביתם, והרשעים רחוק מביתם. אמר משה בואו נראה היכן יהיה המן מחר בבוקר ואז נדע מי הצדיק ומי...

עוד יש לפרש שקורח ועדתו בקשו לחלוק על גדרי התורה, להגמיש אותם. אמר להם משה יכולים אתם להפוך בוקר לערב? כן לא תוכלו לבטל את דברי הקב"ה שמושה יהיה הנשיא. משל לשוטה שבא לנפח, הניח ראשו על הסדן ואמר: הכה נא על ראשי בפטיש! נרתע הנפח: לשם מה?! והשוטה הסביר: קניתי כובע והוא צר למידת ראשי, עלי לכווץ את הראש כדי שהכובע יתאים... אילו אפשר היה להגמיש את התורה, היו הגויים מסכימים לקבל את התורה. אך זוהי בדיוק הנקודה, שהתורה דורשת מהאדם להגמיש את עצמו ולהתאים את עצמו לתורה ולא ח"ו להיפך.

"וירדו הם וכל אשר להם חיים שאולה": עיקר סיבת

מחלוקת קורח נבעה מקנאה תאוה וכבוד. ומה מתאימה המשנה 'הקנאה והתאוה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם' (אבות ה'). בלי להשאיר עקבות. כמו שכתוב "וירדו הם וכל אשר להם חיים שאולה". ומובא במדרש שאפילו מחט של קורח שהיתה מושאלת ביד אחרים בקצה מחנה ישראל צעדה למקום הבליעה כאילו נמשכה ע"י מגנט. ממחלוקת צריך לברוח כמו אש השורפת הכל!

מספרים שפעם אחת נסע החפץ חיים ברכבת, נטפל אליו אחד הנוסעים בשאלה, מאיזו עיר אתם? ענה לו החפץ חיים מעיירה קטנה ששמה ראדין. השואל לא הכיר את צורת פניו של הרב, וחשבו להלך פשוט, ואמר לחפץ חיים: שמעתי שהרב הצדיק החפץ חיים הדר בעירכם הוא צדיק גדול! ענה לו בענווה החפץ חיים: הוא יהודי פשוט כשאר היהודים הטובים בעיירה.

התרגז השואל על "חוצפתו" של היהודי הזה המיקל בכבודו של צדיק הדור בעל החפץ חיים, כל העולם רועד מפני קדושתו וצדקותו, וכאן יושב יהודי זקן ומזולזל בכבודו... והחפץ חיים ממשיך: הנני מכיר היטב את החפץ חיים והוא איננו כזה צדיק גדול כמו שאתה מתאר, הוא סך הכל יהודי פשוט! כאן נתמלא הנוסע חימה ונתן מנה אחת אפיים במכה רצינית בפניו להשתיקו מחוצפתו. שתק החפץ חיים ולא הגיב.

עד שהרכבת התעכבה באחת התחנות ונוסעים חדשים עלו שהכירו את החפץ חיים, תיכף נגשו אליו לקבל ממנו ברכה ועצה טובה. מכיון שהכיר הנוסע בטעותו נבהל ובדמעות פנה אל החפץ חיים בבקשה שימחל לו על מעשיו כיון שלא ידע במי מדובר. והרב בענוותנותו אפילו לא ידע על מה בקשת הסליחה... טוב עשית שהכית אותי ודאי לא מן הראוי לסתור לחינם את דבריך הייתי צריך לשתוק אף אם אני חושב אחרת. הנה תראו מה המרחק בין בריחת הכבוד של החפץ חיים, לבקשת הכבוד של קורח.

"ואון בן פלת": להלן, כשנבלעו קרח ועדתו באדמה, שוב לא נזכר שמו של און בן פלת, ואמרו על כך חכמינו כי אשתו של און בן פלת הצילתו, שאמרה לו: מה נפקא מינה לך אם אהרן יהיה הרב ואם קרח יהיה הרב, כי בין כה וכה אתה תישאר התלמיד?

אמר לה: מה אעשה, עמם הייתי בעצה ונשבתי לו. השקתה אתו יין והלכה וישבה על פתח האהל כששערותיה סתורות ופרועות וכל מי שבא וראה חזר מיד על עקבותיו (סנהדרין קט).

למה נרתעו מפני ראשה הפרוע? ברם, הרי קדושים היו בעיני עצמם, ולדעתם היה כל אחד ראוי לשמש בכהונה גדולה, ואצל כהן גדול הלא נאמר: "וכיפר בעדו ובעד ביתו - זו אשתו", ואם-כן חייבת אשתו של כהן גדול להיות אשה צנועה, שאם-לא-כן הרי זה פגם בכהן גדול עצמו וזה עשוי לערער את כהונתו. עכשיו משראו שאשתו של און פוערת את ראשה לעיני זרים, הסיקו מזה שבעלה אינו ראוי להיות כהן גדול, ועל-כן לא רצו עוד לצרפו לחבורתם.

הן יכול היה און בן פלת להשיב לה לאשתו: אמנם כעת אני אלא תלמיד, אבל אם אתמוך בקרח שטוען כי אין הכהונה שייכת לאהרן, הרי יתכן שאי-פעם יהיו בני לכוהנים גדולים.

לפיכך סתרה את שערותיה כדי למנוע בזה את האפשרות שיהיו בניה כהנים גדולים, כפי שסיפרו חכמינו על האשה קמחית שזכתה לבנים כהנים גדולים, משום ש"מימי לא ראו קורות ביתי קלעי שערות" (יומא מז), ואם צניעות בשיער של אשה מביאה לידי כך שיהיו בניה כהנים גדולים, הרי חוסר-צניעות בשיער מהווה ניגוד לכהונה גדולה. (ילקוט האורים)

"ויקה קרח": במדרש (ב"ר יח) מסופר כי קורח היה ממונה על אוצרותיו של פרעה מלך מצרים ומשם נטל את כל עושרו הרב, ודרשו חז"ל על קורח את הפסוק (ירמיהו יז) "עושה עושר ולא במשפט בחצי ימיו יעזבנו ובאחריתו יהיה נבל". ויש להבין מדוע חז"ל אומרים עליו שלא עשה כמשפט, והלא קורח אסף את עשרו מפרעה ומביתו ואם כן מה פשעו ומה חטאתו?

הדבר יבואר עפ"י משל: ליהודי אחד היה בית מזיגה שם נהגו כל האיכרים הגויים לסיים את יום עבודתם בכוסית משקה חריף. פעם אחת ביום השוק התאספו ובאו אל בית המזיגה הרבה איכרים וביקשו לשותות. מזג להם בעל הבית יין שכר ביד נדיבה, כוסית רדפה כוסית ובקבוק גרר בקבוק, ועד מהרה הפכו הללו לשיכורים. לפתע הבחין בעל הבית בגנב השולח ידו אל צרורותיהם של השיכורים ומבקש לקחת מהם את ממונם. התנפל בעל הבית על הגנב, תפסו בדש בגדו והוציאו מבית המזיגה בכוח. תמה הגנב: מדוע אתה מתנפל עלי? והרי לא נטלתי ממך דבר.

השיב לו בעל בית המזיגה: שוטה שכמותך, אם אתה גונב מהם אתה גם גונב ממני, שהרי אם לא יהיה בכליהם כסף איך ישלמו לי על כל מה ששתו והשתכרו?

כן הוא הנמשל: כאשר נטל קורח את ממונו של פרעה, נמצא נוטל בעקיפין את ממונם של ישראל, שהרי הקב"ה הבטיח להם "ואח"כ יצאו ברכוש גדול" ואם כן מה שנטל קורח מפרעה גרע לבני ישראל מבית מצרים. (משלי המגיד מדובנא זע"א)

"העיני האנשים ההם תנקר לא נעלה": מפרש רש"י: אפילו אתה שולח לנקר את עינינו אם לא נעלה אליך, לא נעלה. הקנאה התאוה והכבוד שהיו לקורח ועדתו על משה רבינו הוציאו מהעולם הזה ומהעולם הבא. ולא היה אכפת להם אפילו שניקרו ויוציאו את עיניהם, העיקר שמשו לא יהיה נשיא ישראל.

בעל הראשית חכמה זצ"ל מביא (שער הענוה (פרק ז') משל יפה: שנים הלכו יחדיו, חמדן וקנאי. פגש בהם מלך אחד ואמר להם: יבקש אחד מכם דבר מה, ואתן לרעהו כפליים! מי מכם מוכן לבקש?

חשב החמדן אם אבקש אקבל רק חלק אחד. יבקש השני קודם ואקבל כפליים. נמנע ולא ביקש דבר.

והקנאי חשב אם אני אבקש קודם יקבל חברי כפליים, קינא מראש בחלק העודף של חברו, וגם הוא לא ביקש דבר...

חי"ך המלך החכם אשר צפה זאת מראש וביקש להמשיך בדרכו.

ראה זאת הקנאי וקרא ברגע האחרון: אדוני המלך, יש לי בקשה! עצר המלך והטה אוזנו לשמוע את בקשתו. אמר הקנאי: אדוני המלך, צווה נא לנקר לי עין אחת!... כי זו דרכו של קנאי, יסכים שינקרו את עינו האחת ובלבד שינקרו לרעהו שתיים!...

"ויקה קרח בן יצהר בן קהת בן לוי": כתב רש"י: ולא הזכיר בן יעקב שביקש רחמים על עצמו שלא ייזכר שמו על מחלוקתם. וקשה: הרי זהו דבר ידוע ומפורסם שקרח הוא מזרעו של יעקב, ושלווה הוא בן יעקב, וא"כ מה זה משנה ליעקב אם התורה תכתוב את שמו על המחלוקת אם לאו?

ומתרצים: שתפילת יעקב הייתה כך: קרח הרי יכול היה להצטדק ולטעון הרי גם יעקב סבי עשה תחבולות כדי לקחת את הבכורה מעשו ומטרתו הייתה לשם כך כדי שיזכה להיות כהן ויוכל לעבוד בבית המקדש, וגם אני עושה כיעקב סבי, חולק עם משה בכדי לזכות בכהונה ואוכל לעבוד בבית המקדש, על זה התפלל יעקב וביקש מה' ששמו לא יוזכר על המחלוקת, ושקרח לא ישתמש בו בכדי להצדיק את מחלוקתו עם משה.

"וכל ישראל אשר סביבותיהם נסו לקלם כי אמרו

פן תבלענו הארץ": מעשה ברבה בר חנה שהיה הולך בדרך אמר לו טייעא (סוחר) שהלך עמו בא ואראך מקום שבו נבלע קרח. הלך רבה בר חנה עם הטייעא וראה שני בזעים (פתחים) באדמה שיצא מהם עשן.

לקח חתיכת צמר ושם אותה בקצה החנית ותחב אותה לתוך הפתחים האלו והוציא צמר חרוך. אמר הטייעא לרבה בר חנה: התכופף ושים אזנך לפתח הזה, ועשה כן ושמע קול יוצא משם האומר: משה אמת ותורתו אמת והם בדאים. אמר לו הטייעא לרבה"ה שבכל ראש חודש מהפכים להם הגיהנום כמו בשר בקדרה, ואומרים כן 'משה אמת ותורתו אמת והם בדאים'. והסבירו האחרונים מדוע יוצא עשן משני פתחים ולא מספיק מפתח אחד? אלא שגם הם עדיין במחלוקת ולא מוכנים לשבת יחדיו על אותם גחלים.

"ויקה קרח": עונשו של המחזיק במחלוקת: "ויקה קרח" - "מהו ויקח?" אמר ריש לקיש: שלקח מקח רע לעצמו". (סנהדרין קט, ב.)

את דברי ריש לקיש אודות "המקח הרע" שקרח לקח לעצמו, נוכל להבין על פי מה שכתוב בספרים הקדושים, שכל אדם שחוטא באישיהו חטא - נדבק בו החלק הרע שבאותו החטא ומטמא אותו, כדברי הנביא יחזקאל "ותהי עוונותם על עצמותם" (יחזקאל לב, כז).

עוד אמרו חז"ל, שכל המספר לשון הרע על חברו, נוטל את כל עוונותיו של אותו אדם שעליו דיבר וכמו כן נותן לו את כל זכויותיו. יוצא איפוא, שיש דרך בה תסור טומאת החטא מן האדם, והיא כאשר מאן דהו יספר עליו לשון הרע - כי אז יעבור אותו החטא למספר, וממילא תעבור עמו גם הטומאה שנבעה מתוך אותו חטא.

אך עצה זו לא יכולה לעזור למי שמחזיק במחלוקת, שהרי מותר לספר לשון הרע על בעלי מחלוקות, כמבואר בתלמוד (ירושלמי פאה א, א), וא"כ מי שיספר עליו לשון הרע, לא יענש בכך שיעברו אליו כל חטאי חברו, ולעולם לא תסור טומאת החטא מהמחזיק במחלוקת אלא א"כ ישוב אל ה' וירחמהו.

לאור הדברים הללו נוכל להבין היטב את כוונת חז"ל באומרם שקרח "לקח מקח רע לעצמו", שבזה שהחזיק במחלוקת, גרם קורח שאותה עבירה תישאר לעצמו בלי יכולת לעבור למישהו אחר, כי כאמור מותר לדבר לשון הרע על בעלי מחלוקת כדוגמת קרח, בלי שהמספר יקח את חטאותיו. (אדרת אליהו)

"ואם בריאה יברא ה' ופצתה האדמה את פיה

ובלעה אתם ואת כל אשר להם": קשה מהו כפל הלשון 'ואם בריאה יברא ה'', ועוד קשה שהרי נאמר בספר קהלת 'אין חדש תחת השמש', והאיך יברא ה' בריאה חדשה???

ומבאר רבינו האור החיים הקדוש על פי מה שאמרו בגמרא, שימיום שהרג קין את הבל ובלעה הארץ את דמו, נסתמה פי הארץ מלומר שירה להקדוש ברוך הוא, ולזה נתכוין משה רבנו, שהקדוש ברוך הוא יחזור לברוא את אותה בריאה קדומה, שכבר היה לה פה, ופצתה הארץ את פיה, כמו שהיה קודם שבלעה את דמו של הבל. ומוסיף רבינו, כי על ידי זה, תהיה לאדמה תיקון, שעל ידי שהיא פותחת פיה לבלוע אויבי ה', יהיה לה תיקון על מה שבלעה איש צדיק.

(הדברים מובנים ביותר לפי מה שכתב האר"י הקדוש, שמשו רבנו היה גלגול מנשמת הבל, וקרח היה גלגול מנשמת קין. ולכן על ידי שהאדמה בלעה את קרח שהוא גלגול קין שפגע במשה שהוא גלגול הבל, יש תיקון לאדמה במה שבלעה את דמו של הבל שנשפך על ידי קין.)

"שכר הוא לכם חלף עבודתכם": מעשה במלך, שחפץ

היה שיצירו לו ציורים נאים ביותר על קירות הטרקלין הגדול שבארמונו. חפצו היה שציורים אלו יהיו יפים ביותר, ציורים שאין כדוגמתם בארמונות מלכים אחרים.

לכן, ישב והגה רעיון, הוא לא יזמין צייר אחד לארמונו, הוא יזמין את ארבעת הציירים הטובים ביותר. כל אחד מהם יצייר קיר אחד בציור שונה מרעהו, ובאופן זה יראו בארמון ציורים שעדיין לא ראתה עין עד כה. ואמנם, לאחר חיפוש מדוקדק, נבחרו ארבעה מגדולי הציירים של התקופה, והם הובאו ממרחקים לארמון המלך. המלך תיאר בפניהם את המשימה הגדולה, והוסיף ואמר שאם יצליחו בתפקידם וציוריהם יהיו יפים ביותר, גם שכרם יהיה רב ביותר, כפי שרק מלך מסוגל לשלם למי שהוא מרוצה מעבודתו.

שלושה מבין הציירים ניגשו במרץ למלאכתם והשקיעו את מיטב מאמציהם וכישרונותיהם כדי להוציא מתחת ידם את הציורים היפים ביותר שביכולתם להוציא. לעומתם, הצייר הרביעי, שלא חפץ להתאמץ בעבודה, הגה רעיון. הוא קיווה שהמלך יהיה מרוצה מהרעיון המקורי שלו, למרות שלא הושקע בו עמל כלשהו, ויעשירו בעושר רב עבור הרעיון עצמו. אותו צייר הזמין מראה, שכיסתה את כל הקיר הרביעי, ובמראה זו השתקפו כל שלושת הציורים האחרים. שלושת הציירים עמלו והשלימו את ציוריהם, והצייר הרביעי השלים את התקנת המראה.

המלך הגיע לאחר סיום העבודה לטרקלין, בחן את כל ארבע העבודות בדקדוק וקבע שלמחרת, בשעה מסוימת, יתייצב כל צייר ליד הקיר שעבד עליו, והמלך יתן לו את שכרו. ואמנם, בשעה היעודה הגיע המלך והושיט לכל אחד מארבעת הציירים מעטפה חתומה, הציירים הודו למלך וניתן האות לפתוח את המעטפות. צייר אחד פתח את המעטפה, ואמנם הייתה בה המחאה בסכום גבוה ביותר, וכן אצל השני והשלישי. כולם ציפו לפתיחת המעטפה של מתקין המראה. כולם היו סקרנים לדעת מהו הסכום שהמלך החליט להעניק לו על רעיונו.

והנה הצייר פתח את המעטפה, חיפש בה המחאת כסף, אולם במקומה מצא מכתב, שבו היה כתוב, הנני מודה לך על המראה שבה רואים את שלושת הציירים האחרים. בוודאי ראית במראה גם כיצד הענקתי המחאות עם סכומים גבוהים לציירים שעמלו לצייר את קירות ארמוני. ההמחאות הללו, שהשתקפו בראי, הן יהיו שכרך.

ללא עמל, ללא יגיעה עצמית וללא השתדלות שהאדם יפיק מעצמו את המיטב, ללא כל אלו, לא מגיעים לתוצאות רוחניות ולא לשכר טוב. מי שאינו מתאמץ, אלא מנסה להתחכם ולחקות אחרים, הדברים יהיו ניכרים היטב בבוא יום התשלום. האדם העמל יקבל את שכרו הגדול, ומי שלא עמל לא יראה כל ל את שכרו. העמל הוא היסוד של עבודת ה', ובזכותו זוכים לכל הטוב הצפון לצדיקים. ככל שהעמל יותר גדול, בהתאם לכך גדל גם שכרו של עובד ה'.

בית הספר
המקצועי לשחייה

קורסי שחייה לילדים

ראשון לציון

הפרדה מלאה לבנים ובנות

קבוצות
קטנות

יחס אישי
לכל ילד

בניית
ביטחון במים

טכניקה נכונה
ושחייה מקצועית

צוות מקצועי
ומנוסה

החל
מגיל

5

שיעור ניסיון ללא התחייבות!

לפרטים
והרשמה:

055-563-0292

ר' קדמי בקבר הרב מרדכי אליהו

קדמי ביטוחים

המרכז הארצי לביטוח רכב
מחירים הכי זולים, תנאים הכי טובים,
והעיקר כולם בבית מרגישים.

זירה. עסק. חיים.
פנסיה. מסכנתא.

2770 * מתקשרים ומרוויחים...

לע"נ: ר' משה בר גימול,
מרת רחמה בת בינה,
ראברה נתניהו בר אסתר
רוח וניסים בני רחמה ז"ל

לעילוי נשמת
קלוד מכלוף בן חסיכה
מיכל בת רינה
ז'קלין בת ממו ז"ל

לעילוי נשמת
ר' יצחק ונונו בן ממו
ראובן פרץ בן שמחה
רחל בת זהבה ז"ל

לעילוי נשמת
אידה בן זקן בת קמרה,
שמעון ונונו בן ממו, פולת
גוטא דהן בת קמרה, אברהם
שלום (רובי) בנות בן קמרה

לרפואה והצלחת
אליס ונונו בת קמרה,
יונה בת אסתר, אוראלה
בת ליל, אריאב בן שרה

לרפואה והצלחת
אהרון רונן בן אליס
ויצחק ונונו ומשפחתו